וברכה ראשונה כתובה כך בא"י אמ"ה הנותן תורה מן השמים חיי עולמי"ממרום בא"י נותן-התורה ויש שאומרים בברכה אחרונה לחיי עולם נטעה בתוכנו וטועים דהמנהג ומ"ס וסדר ה"ר משה מיימון כולם שוים בזה שיש לומר נמע בתוכנו:

(מו) ובנדונו בשבת כשקרא שבעה וסיים עמהם כל הפרשה אומר קריש ואח"כ קורא עם המפטיר בין בשבת שיש בה מוסף בין בשבת שאין כה מוסף ולאחר שקרא עם המפטיר אינו אומר קריש ובספר המקצועות כתב ובתר הקרו שבעה בס"ת מקריש עד דאמירן בעלמא ואמרו אמן כדי להפסיק בין קורא בתורה למפטיר בנביא וה"ר משה מיימון כתב° ימים שיש בהם מפטיר ומוסף נרצו לומר קריש קורם שיעלה המפטיר ויש מקומות שנהנו לומר אחר המפטיר ובמקום אחר כתב° וכבר אמרנו שהמנהג הפשוט שם פ'יג לומר קריש אחר שקורא המשלים לעולם ואח"ב מפטירין בנביא וכתוב בספר הלכה ט"ז המקצעות שאין לומר קריש לא בראש חודש ולא בתענית ולא בשני והמישי ולא בחוש"מ ולא בחנוכה ולא בפורים ולא במנחה בשבת עד שמחזיר ס"ת למקומו בשעה שבנ"א עונץ ירא שמיה רבא בכונה בעמידה וכן הלכתא עכ"ל י וה"ר משה מיימון כתב° כל יום שיש בו תפלת מוסף אחר שיגמור ש"צ תפלת שחרית פי"ב ה"ל אומר קריש כו' ומתפללין תפלת מוסף עכ"ל יוהיינו בימים שאין בהם מפטיר ועוד כתב ויום שאין בו מוסף כשגומר תפלת שדורית אומר קדיש ומוציא ס"ת וקורין בו ומחזירו ואומר קריש הכל דלא כמנרגנו י ומיהו למנרגנו צריך טעם מפני מה

> אין אומרים קריש במנחה בשכת: (מה) והיכא רחל ר"ח להיות בשבת או יו"ם מביאין שתי תורות והיכא שהם שלשה ענינים מביאים ג' תורות כההוא דפ' בני העיר

"ראמר ר' יצחק נפחא ר"ח אדר שחל להיות בשבת מביאין ג' תודות וקורין [בתן] אחד בענינו של יום ואחד של ר"ח וא' בכי תשא ומפרש תלמורא בפ' ואילו נאמרין בסוטה °דתלתא גברי בתלתא ספרי ליכא פגמא י וכתב הרב משה מיימון °בכל יום שמוציאין שני ספרים או שלשה אם הוציאו זה אחר זה שם פיינ כשמחזיר את [הראשון אומר קריש וכשמחזיר את] האחרון אומר קריש עב"ל ומדכתב אם הוציאו זה אחר [זה] משמע שאם רוצה להוציא שניהם כאחר הרשית בידו והיינו כמנהגנו מיהו בירו' פ' ואילו נאמרין °ובמ"ם פ' הקורא הלכה ו בתורה °משמע שתחילה מוציא אחת וקורא בה ומחזירה ואח"כ מוציא הלכה ג שנייה וקורא בה ומחזירה דאמר התם ר' יוסי הוה מפקר לרב עולא חזנא דכנישתא דבבלאי כד הוא חד אורייתא תהי גייל לה אחורי פרוכתא וכד דאינון תרתי תהי מייבל חדא ומייתי חדא כלומר תוליך האחת ואח"כ תביא השניי" ותקרא בה מייבל פי' כמו° מובילנא מנא לבי מסותא י ולמה שאנו נוהגין שאני בית ד' מוציאין שניהן ביחד ויושב בחור אחד על קטידרא ותופס אותה בחיקו וש"צ קורא כאחרת וכשיגמור ש"צ הקריאה שבזו ס"ת תחילה יש לו לקבל אותה ס"ת שרוצה עתה לקרות בו ואח"כ יתן לכחור ס"ת שכבר קרא בו כדתגן ביומא פ' הוציאו לו הביאו לו" את השעיר שחטו כו' והזה ממנו כו' ר' יהודה אומר לא היה שם אלא כן אחר כלבר נטל רם הפר והניח רם השעיר כולי אלמא דתחילה לוקח רם השעיר שרוצה להזות ממנו ואח"ב מניח דם השעיר שכבר הזה ממנו הכא גמי תחילה מקבל ס"ת שרוצה לקרות בה ואח"כ נותן לו ס"ת שכבר קרא בו : ואחר שקרא הולך ש"צ ויושב על קטיררא וכל התנוקות הולכין ומנשקין לס׳ת כשגללה הגולל ומנהג יפה הוא זה לחנד את התנוקת למצות ולזרזם ורומה לההיא דמם' סופרים דמסיק לא היו מניחים בניהם קשנים אחריהם אלא היו מוליכין אותם לבתי כנסיות כדי לזרון במצות° ה'כה ו ביום שהושיבו את ראב"ע כישיבה פתח ואמר אתם נצכים היום כלכם מפכם נשיכם י אנשים לשמוע נשים כדי לקבל שכר פסיעות מף למה בא כדי ליתן שבר למביאיהן מיכן נהגו בתולות ישראל קטנות להיות רגילות לבא לביהכ"נ כדי ליתן שכר למביאיהן והן לקבל שכרן עב"ל מם' סופרים' וגם מהמת שבאים קשנים לביהב"ג נכנסת יראת שמים בלבם כדתנן יהושע בן תנגיא אשרי יולדתו " ומפרש בירו' פ"ק דיבמו' "משום שהי' אמו מוליכתו לבידמ"ד כדי שידבקו אזניו הלכה ו בר"ת והיינו רתנן [יהושע] בן הנגיא אשרי יולדתו וצריכה אשה מעוברת להזהר שלא תאכל שום דבר איפור שמחמת כן הוי הולד רשע כהחוא דפ' אין דורשין ירושלמי °רא"ר כהן אמו של אחר כשהיתה מעוברת בו היתה עוברת לפני ע"ז הלכה ה

: דבר איסור כדי שיהיו ידודים מובים (מט) "ר' תנחום אריב"ל אין המפטיר רשאי להפטיר בנביא עד שיגלל סוטה זף ס"ת כו' להפשיט את התיכה בציבור מפני כבוד צבור . כל לנו נ"ב

מביכה ד הקורא בתורה פותח ברבר טוב והותם ברבר טוב ות"ר° מקום שמפסיקין שם 16 מ"ב בשבת [בשחרית שם קירין במנחה] במנחה שם קירין בשני בשני שם קירין בחמישי בחמישי שם קורין לשבת הבאה דר"מ ר' יהודה אומר מקום שמפסיקין בשבת בשחרית שם קורין במנחה בשני בחמישי ולשבת הבאה א"ר זירא א"ר מתנא אמר שמואל מקום שמפסיקין בשבת בשחרית שם קורין במנחה בשני בחמישי ולשבת הכאה ולימא הלכה כר"י משום דאפכי להו:

באירסה של חבינה י וצריך להזהיר את המניקות כדי שלא יאבילו התנוקות

(ג) דאמרינן יקום פורקן בלשון ארמי וכן יתגדל ויתקדש כו' אף על פי שאין מלאכי השרת מבינים בזה הלשון משום דבצבור [הוא] שהשכינה שורה שם כראמריגן פ' ואילו נאמרין° רתגן ואילו נאמרין בכל לשון מ"ח פ' סוטה וידוי מעשר ק"ש ותפילה ופריך בגמרא "ותפילה ככל לשון והאר"י שם דנ"ב לעולם אל ישאל אדם צרכז בלשון ארמית דאר"י השואל צרכיו בלשון ארמי' נייל איז מלאכי השרת נזכביו לו לפי שאיו מלאבי השרת מכיריו רלשת [ארתי] לא

שקריתי לפניכם כתוב כאן ובעשור שבחומש הפקורים קורהו ע"פ ופריך בגמ"^o וליתי ספר תורה אחריתי וליקרי רב הונא בר יהודה אמר מפני פגמו של ראשון ירשב"ל אמר לפי שאין מברכין ברכה שאינה צריכה פי' שאם הי' מביא ס"ת אחר הי צריך ברכה אחרת ואפי אם היה רוצה מתחילה לכוין בשעת ברכה ע"מ שיקרא פרשה שני' בס"ת אחר לא מהניא לי' אותה כונה שא"כ דמהניָא לרשב"ל אכתי [תקשי ליתי] ס"ת אחר ודומה למברך על הככר המוציא ונפל מידו שחחר ומברך כראיתא בירושלמי° ואינו רומה לאמת המים דמתחילה לא הי' דעתו על שלפניו כלל אלא על העתיד לבוא לפניו' הא למדת שהמברך על הס"ת כדי לקרות זו הפרשה והובא לו ספר אחר שחוזר ומברך ורב. הונא בר ירורה ורשב"ל לא פליני אלא כל אחד מודה לחבירו דאיכא פגם ראשון וגם שאין מברכין ברכה שאינה צריכה טפי שייךי ודומה לההוא דאמר בבמה מדליקין° אמר אביי וראי דבריהם בעי ברכה ספק דבריהם לא בעי ברכה רבא אמר רוב עמי הארץ מעשרין הן ופעמים החליפו שיטתיהם בכתובות° ובגיטין° וכתב ה"ר משה מיימון זצ"ל° אם צרכו לקרות שני ענינים מוציאין שתי תורות ולא יקרא איש אחד ענין א' בשתי תורות שמא יאמרו ספר ראשון פגום היה לפיכך קרא בשני עכ"ל וקשה לי דמשמע אבל שתי ענינים בשתי ס"ת קורא אדם אחר ואין כאן משום פגם והא אחרי מות ואך בעשור ובעשור שבחומש הפקודים שני ענינים [וארם] אחר ותגיגן דלא יקרא כה"ג בשתי ס"ת וקאמר רב הונא בר יהודה משום פגם של ראשון י ונ"ב שרוצה לפסוק ברשב"ל דאמר לפי שאין מברכין ברכה שאינה צריכה ולא מטעם פגם דהואיל והם שני ענינים אע"ג שקורא בשני ספרים ואין כאן פגם אא"ב היה קורא ענין אחד בשני ספרים ורב הונא בר יהורה ורשב"ל פליגי אהדדי או שמא רב הונא בר יהודה מודה לרשב"ל והוא אינו מודה לרב הונא בר יהודה:

שה היה בקלוניא באחר שקבל בשבת הראוי לקרות פרשת אמור אל הכהנים דעיכב תפלה וקריאת תורה כל היום וכשהגיע [שבת] הבאה צוה ה"ר אליעזר בר" שמעון זצ"ל להתחיל בפרשת אמור אל הבהנים ולקרותה וגם בהר סיני הראויה להקראות באותה שכת ושלא לדלג פ"א מן התורה לפי כי מימות משה רבינו נתקן לקרות התורה בפרשיותיה ולהשלימה בכל שנה ושנה כדי להשמיע לעם מצות וחוקים ואין לך לומר כיון שעבר זמן קריאתה הלכה לה אותה פרשה לפי כי אין קבע בפרשיות לקרות פרשה זו בשבת זו וזו בשבת זו אלא כי כן נסדרו הפרשיות וראיה לדבר שאם אירע יום [טוב] בשב' ורוחין הפרשה של אותה שבת מפני פרשה של יו"ם הלא מיר בשבת הסמוכה ליו"ט חוזר למקום שפסק ולא אמרינן הואיל ונרחית תרחה ותו ראפי" תימא יש קבע בשבתות בקריאת הפרשיות אפ״ה אין לנו לבטל ולדחות אותה הפרשה שלא נקראת בשבתה אלא לשבת הבאה חוזרין וקורין אותה,דתניא בפ' החליל° בראשון מהו אומר הבו לה' בני אלים ונו' בשני מהו אומר ולרשע אמר ונו' בשלישי מהו אומר כו' אם חלה שבת להיות באחר מהם ימוטו ידחו פי' אם חלה שכת להיות באחד מהם ורחו שיר המועד מפני שיר של שכת ימוטו ידחה [שהוא] שיר האחרון מפני כי כאחד כשכת יאמרו שיר שהיה ראוי לומר אתמול בשבת י ולא יאמרו שיר של אהר השבת [עד יום ב'] נמצא האחרון דחוי אלמא דאין מרלגין סדר השיר וכ״ש סדר הפרשיות שהיא תורת יוצרנו חקים ומשפטים שאין לדלניוא"ת אי מהתם דון מינה ומינה דמה התם שיר האחרון נרחה אף כאן הפרשה אחרונה תרחה י לא היא דגבי שיר היינו טעמא רכיון דקי"ל דאין מדלגיןסדר חשיר הא ודאי[א״א]בע״א אבל הכא בסדד הפרשות התורה כי להשלים התורה אנו כאים בכל שנה ואם יותר לנו הפרשה בין מחמת שנה פשוטה בין מחמת יו"ט שחל להיות בשכת ודחה אותה סדר פרשיות בין מחמת כל דבר שלא נקרא אותה פרשה הראוי לקרותה יקראנה בשבת אחר ולא ירלגנה אלא יקראו שתי פרשיות כאחת ויתקנו בזה את אשר הפרו שאם ידלנו הרי חסרו קריאתה על מנן ואין לומר שאין לקרות משום טורה צבור רהא אמרי' במם' סופרים שאפי' בעבור פסוק אחר חוזר וקורא כל הפרשה כדפרישית לעיל ולא היישינן משום טורח צבור וכ"ש לכל הפרשה שאין לחוש למורח צבור כאשר אנו עושים ברוב פרשיות שאנו קורין שתים ביהר כשהם מרובים על שכתות השנים וכך הוא מצוה מן המובחר, וכתב ה"ר משה מיימון זצ"ל° המנהג הפשוט לכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת מתחילין כשבת שאחר חג הסוכות וקורין בסדר בראשית בשניה תולדות נה בשלישית ויאמר ה' אל אברם וקודין והולכין על הסדר הזה ער שנומרין את התורה בחג הסוכות ויש מי שמשלים את התורה בשלש שנים ואינו מנהג פשוט עכ״ל וכתב ה״ר משה° קרא ונשתתק יעמור אחר תחתיו ויתחיל ממקו' שהתחיל הראשון שנשתתק ומברך בסוף עכ"ל ר"ל אבל תתילה אינו מברך אותו אחר נ וראי' לדכריו מצאתי בירושלמיפ' אין עומדין °ר' בא בשם דר' חייא בר אכא ור' חייא בשם ר' יוחנן היה קורא בתורה ונשתתק זה שעומד תדתיו יתחיל במקום שהתחיל הראשון אין תימר ממקום שפסק הראשונים נתברכו לפניהם ולא נתברכו לאחריהם האחרוני' נתברכו לאחריהם ולא נתברכו לפניהם (ש'מ) ובתיב תורת ה' תמימה שתהא כולה תמימה ומרקאמר האחרונים לא נתברכו : לפניהם שמע מינה ראחר העומר לקרות אינו מברך כי אם בסוף

(מו) בתנ"י הפותח והחותם בתורה מברך לפניה ולאחריה° תנא הפותח מברך לפניה וההותם מברך לאחריה י והאידנא דמברכי כלהו לפניה ולאחריה היינו [טעמא] דתקינו רבנן גזירה משום הנכנסין וגזירה משום היוצאין ולפ"ז אין ראיה מירושלמי לדברי ה"ר משה מיימון° דברכת מיש דברכת יוכבר שאלתי בילדותי מיש דברכת

והריחה מאותו המין ונתנו לה ואכלה והיתה אותו המין (מרע ריע)[מפעפע]בגופה